

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 11396/2025
26.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., чији је пуномоћник Марко Ђорђевић, адвокат из ..., против туженог АД „Електромрежа Србије“ Београд, кога у поступку по ревизији заступа пуномоћник Софија Илић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1088/25 од 02.04.2025. године, у седници одржаној 26.02.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1088/25 од 02.04.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1088/25 од 02.04.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 4018/24 од 07.11.2024. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати на име накнаде за успостављену стварну службеност проласка далековода, ближе одређеног у овом ставу изреке, преко катастарске парцеле бр. .. КО ..., уписане у лист непокретности бр. ..., у површини од 3.448 м², износ од 472.380,00 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења 07.11.2024. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 182.894,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 1088/25 од 02.04.2025. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и предложио да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, на основу члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11...10/23), Врховни суд је оценио да у овом случају нису испуњени услови из става 1. истог члана за одлучивање

о посебној ревизији туженог јер није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе или ново тумачење права.

Предмет тражене правне заштите је исплата новчане накнаде због конституисане законске стварне службености проласка кабла електричне енергије (далековод) ваздушним путем изнад катастарске парцеле у власништву тужиоца, која је конституисана стављањем далековода у употребу добијањем употребне дозволе од 26.09.2012. године. Одлука о обавези туженог да тужиоцу исплати одговарајућу новчану накнаду због ограниченог коришћења и умањења тржишне вредности његове парцеле донета је полазећи од околности конкретног случаја, при чему су нижестепени судови водили рачуна за колико се смањила тржишна вредност послужног добра тужиоца због установљене службености, а висина накнаде је одређена уз правилну оцену налаза и мишљења вештака, што је све у складу са правним ставом Врховног касационог суда усвојеним на седници Грађанског одељења одржаној 23.01.2017. године.

Из изложених разлога, Врховни суд је применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате новчане накнаде поднета је 19.09.2022. године и у њој је означена вредност предмета спора од 10.000,00 динара. Поднеском од 12.04.2023. године тужилац је преиначио тужбу повећањем тужбеног захтева, захтевајући исплату износа од 472.380,00 динара са припадајућом затезном каматом.

Имајући у виду да је ово имовинскоправни спор у ком се тужбени захтев односи на новчано потраживање које очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, следи да је ревизија туженог недозовљена на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из тог разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**